

havnste Indkomsskat ikke betragtedes som noget forførbelig Urimeligt. Den lykkes, efter min Dørbtning, overordentlig godt; der er ikke eet Menneske i Kjøbenhavn, der isølge den har betalt Mere, end hvad han godt kunde undvære og dog leve ordentligt, og der er ikke en eneste Person, som har Grund til at klage over at have betalt for Meget for alle de gode Indretninger, som han nyder Godt af. Men der sidder nu Peer; han har betalt 4 Skilling mere end jeg, og faaer han ikke dem tilbage, siger han, saa kan han ikke ryge sin 4-Skillings-Cigar, og der sidder Poul; han troer at have endnu større Grund til at klage osv. osv. Saaledes vil det ogsaa gaae her; naar man gaaer ind paa et nyt System for Fordelingen, hvis Uretfærdigheder ikke skrives fra Arilds Tid, vil der høres de samme Skrig og den samme Misforpielse. Tag ud af denne Forsamling en Mand fra hvert Amt og spørg ham: Hvad skal ethvert Amt betale, og hvorefter skal Fordelingen ske? Det ærede Medlem ligeoverfor vil svare: Efter Folketal og Hartkorn; men der er et andet Medlem, som ikke nu er her tilstede; der strax vil paatage sig at vise, at dette vilde være den største Uretfærdighed, eftersom der er Steder i Landet, hvor der er hyderlig Fattigdom og mange Ffolk (Stemmer: Det er ikke rigtigt!). Rigtigt eller ikke rigtigt, saa er det dog saaledes. Jeg anseer ogsaa dette Lovforslag i dets Disposition for hyderlig uheldigt. Jeg skal finde paa mange gode Grunde til at rive det fra hinanden Stump for Stump, men spørges der om, hvad der skal gøres nu, eller hvad der ikke skal gøres, saa er det, der skal gøres, dette, at tage Loven, som den er, og sige Tak. Vi faae dog ikke noget stort Bedre ud deraf. Hvad Fordelingen angaaer, om En skal hve noget Mere, og en Anden noget Mindre, da vil det tilsidst vise sig, at dette ikke har saameget paa sig, som man troer. Det Samme er Tilfældet med Hensyn til Fordelingen mellem Kjøbstæderne indbyrdes. Man skal lægge Mærke til, at det ærede Medlem fra Hjørring (E. C. Pedersen), som jeg beklager heller ikke er tilstede, siger, at Skagen klager med en vis Ret, fordi der ikke er saa ubetydelig en Befolkning der; men denne er meget fattig; og tager man

nu Folketallet i Betragtning ved Fordelingen, saa gjør man altsaa en stor Ulykke. Hvorledes vil det ærede Medlem hjælpe paa Skagen? Det lykkes ikke i en Haandevending at skaffe et Apparat tilveie, der er bedre og mere brugbart end det, man har.

S. M. Petersen: Jeg troer, at selv om man ved et simpelt Regnestykke forbeholder de Summer, der efter den ærede Ministers Mening skulle udredes af Forbrugerne, mellem de enkelte Landdistrikter blot efter Hartkornet — dette Apparat har man dog tilstede — og saa overlod den indbyrdes Fordeling til Amts- og Sognekommunerne, saa vilde denne blive meget retfærdigere end den, Lovudkastet tilsigter. Skulde det da være umuligt for Amtskommunerne at komme tilrette med Sogneforstanderskaberne, selv om det maatte ske derved, at hvert Sogneforstanderskabs Formand mødte i Amtsraadet for at komme overens om den indbyrdes Fordeling? Der vil derved opnaaes Fordele, uagtet man alligevel lægger den største Skat paa Hartkornet; siger man, at man ikke har noget Apparat for at udfinde, hvorledes Skatten skulde fordeles paa de forskjellige Amter, saa kommer man noget i Modsigelse med sig selv, idet man ved at stemme for denne Lov dog ved § 4 stemmer for en Fordeling alligevel. Den Skat, der vil komme ud efter § 4, som den her er affattet, vil efter min Mening blive meget lille; det Væsentligste vil alligevel komme ud af Hartkornet; dette, sammenholdt med Folketallet, og det øvrige Apparat, som vi jo hvert Aar have i Amtsrepartitionsfondets Regnskaber, maa kunne afgive nogen Hjælp til at faae en nogenlunde retfærdig Basis.

Det ærede Medlem ligeoverfor (Tscherning) siger, at der kan være enkelte Steder, hvor der er mange Ffolk og megen Fattigdom. Ja, det er vel sandt, men det gælder ikke om hele Amter; Skagen er ikke noget heelt Amt, der kan være andre Steder i Amtet, hvor der er færre, og mere velhavende Beboere, og man kan da overlade til de stedlige Autoriteter at tage fra En og lægge paa en Anden; men isølge Loven skulle Beboerne give lige Mæget, selv om de Intet eie. Naar Ffolk ere